

vagrafen. I sine Udtalelser i Dag har det ærede Medlem hævdet, at Anken imod Billaarlighed havde han søgt saa meget, som det var ham muligt, at fjerne, og den vilde efter hans Opfattelse ikke kunne reises imod Endringsforslaget. Det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at det var først efter 3 Gange at være straffet og mindst een Gang ved Krigsrettsdom, at der kunde blive Spørgsmaal om at forsette en Krigsmand til denne Arbeidsafdeling, og fremhævede tillige, at det ikke stod i nogen Jurisdiktionschefs Magt egenmægtig at fremkalde en Krigsrets sag. Det ærede Medlem mente dernæst, at naar Forslag om at overføre en Krigsmand til Arbeidsafdelingen blev indsendt til den paagjældende militære Minister, forsynet med alle Oplysninger, og det var Ministeren, der endelig afgjorde Sagen, vilde man være sikker paa, at der ikke kunde finde Billaarlighed Sted. Jeg er ikke i Stand til at følge det ærede Medlem i denne Betragtning. Hven er det, som skal udtale Anksuelen om, at der ikke er Udfigt til, at den paagjældende Krigsmand ved at forblive ved sin Afdeling vil forbedre sig? Det er Jurisdiktionschefen. Og naar han har udtalt sig, tror jeg virkelig ikke, at man ved at indhente yderligere Oplysninger kan sætte Krigs- eller Marineministeren i Stand til at danne sig et bedre eller rigtigere Grundlag for at kunne affige en Dom. Det maa jo dog indrømmes, at det beror paa en fuldstændig individuel Opfattelse, om en Mand ved at forblive ved sin Afdeling vil kunne forbedre sig eller ikke. Der hersker jo med Hensyn til den menneskelige Naturs Gøne til at modtage Forbedringer de mest afvigende Anksuelser. Medens een Jurisdiktionschef med fuld Berettigelse kan være af den Tro, at man ikke maa opgive Haabet om, at en saadan Mand kan forbedre sig, sænd i det aller sidste Dieblit, ja, medens der er dem, som ikke opgive Haabet, sænd den Paagjældende endog ligger paa Dødsleiet, saa kan der hos en anden Jurisdiktionschef gjøre sig den Anksuelse gjældende, at der er meget lidt Haab om Forbedring, og at jo før man kan blive af med Manden, jo bedre er det. Og efter disse indsendte Oplysninger forlanger man, at en Minister skal affige en Kjendelse, en Kjendelse, som efter min Formening albrig nogen sinde bør affiges paa anden Maade end ved Dom. — Det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Balgkreds omtalte § 31 og begyndte med at slutte sig til en Udtalelse fra det ærede Medlem for Randers Amts 2den Balgkreds (N. P. Jensen) om, at der var nogen Utvivelighed i Paragrafens Affattelse med Hensyn til, paa hvilke Krigsmænd Paragrafen skulde sin Anvendelse, og det ærede Medlem mente, at den Usikkerhed ikke var bleven hævet ved Udtalelserne fra Krigsministeren igaar. Naamlig kunde det ærede Medlem ikke slutte sig til den af Krigsministeren fremsatte Anksuelse, at Paragrafen kun skulde have sin Anvendelse

paa menige Krigsmænd. Efter hans Anksuelse maatte Paragrafen ifølge sin Affattelse finde Anvendelse paa alle værnepligtige Krigsmænd. Jeg skal indrømme, at der kan være nogen Grund til at fremkomme med Tvivl i saa Henseende, og jeg kan ogsaa give det ærede Medlem Ret i, at der ikke var nogen Ulykke i, om man ogsaa gav Paragrafen Anvendelse paa samtlige værnepligtige Krigsmænd. Men jeg skal dog tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, hvad der er udtalt i Bemærkningerne til det i Aar forelagte Lovforslag. Der staar: „Det har ikke været uden Betænknelighed, at man har besluttet sig til at give Afkald paa ovenfor nævnte kortvarige og virksomme Straffe, og man har kun kunnet anse det forsvarligt, naar visse Bestemmelser, som staa i Forbindelse hermed, tages til Følge. Man har saaledes støttet paa at kunne have et særdeles virksomt Middel til at afholde Mandskabet fra at paadrage sig Straf i Tjenestetiden ved i Lovforslaget at optage en ufravigelig Bestemmelse om, at Enhver, som i sin Tjenestetid har hendsiddet i Straffefængsel udover en vis kort Tid, skal tilbageholdes til Tjeneste.“ Naar man nu ser hen til, paa hvilke Krigsmænd disse kortvarige og virksomme Straffe skulde have havt Anvendelse, ligger det ogsaa nær at gaa ud fra, at man ved § 31 kun har tænkt netop paa disse Krigsmænd. Det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Balgkreds udtalte tillige, at man i Udvalget ikke havde været blind for de Ulemper, som kunde følge med § 31 og navnlig med den Ulighed i Eftertjenestens Værdighed, som kunde fremkomme. Man havde i Udvalget forsøgt paa at udarbejde, om jeg saa maa kalde det, en Tarif for Eftertjenesten, men, som det ærede Medlem sagde, Ministeren vilde ikke gaa ind derpaa. Det er fuldkommen rigtigt. Ved min Konference med Udvalget vægrede jeg mig ved at gaa ind paa dette; men jeg tror, at den ærede Formand for Udvalget ogsaa vil indrømme mig, at Grunden til, at Udvalget opgav sine Bestræbelser i saa Henseende, vist lige saa meget som Ministerens Modstand, var Bæmskeligheden ved at finde en rigtig god Tarif for denne Eftertjeneste. Det ærede Medlem kom dernæst, inden han gik over til at omtale de stillede Endringsforslag, til at udtale sig om dette Things Stilling til Lovforslaget i dets Helhed. Det ærede Medlem forment, at det neppe vilde være det sidste Ord, som Thinget kom til at sige i denne Sag, og derefter tilspøiede det ærede Medlem, at dersom Krigsministeren kunde give en Forsikring om, at han var i Stand til at gennemføre Loven i den Stikkelse, hvori den blev vedtaget her i Thinget, kunde der være Anledning for Thinget til at vige bort fra Anksuelser, som det ellers kunde finde sig foranlediget til at fastholde, men det ærede Medlem tilspøiede rigtignok umiddelbart derefter, at han ansaa det for givet, at Ministeren hverken vilde eller kunde give